

Třiadvacetiletý adept novinářské profese David Kacer, zachumlaný do běžového baloňáku, zahrnul rychlým krokem z Vyskočilovy ulice vpravo, do uličky, která tu vznikla jako průrva mezi novými skleněnými paláci mezinárodních korporací. Ulička byla slepá, vedla na malé prostranství, jemuž vévodila hradu podobná stavba společnosti Mobilia: sedmnáct pater zborcených ploch skla, oceli a plastu s vysokánskou špičatou věží postavenou na tom, o čem se těžko říká, že je střecha, neboť to připomíná rozbourané moře. Říkalo se, že tu věž zde má Mobilia proto, aby se mohla pyšnit, že jí patří nejvyšší bod v Praze.

Davidovi nebylo příjemně v těchto končinách, a to nejen proto, že devátý únor roku 2007 patřil ke dnům mrazivým, vcelku nevlídným. Sužovalo ho pomyšlení, že sem nepatří a pravděpodobně patřit nebude. Potkával mladé muže ve vlněných oblecích, s italskými kravatami, jen tak v saku, vždy běželi k nejbližšímu vytopenému autu, a to auto byla nejmíň audina nebo mercedes. Potkával ženy, také mladé, chlapsky energické a agresivně elegantní: sebevědomím by dokázaly omráčit chlapa. Kdysi to tu byl Vydrholec, jak David věděl od svého spolubydlícího Pavla Tumlíře, taktéž adepta novinářiny. Pavel byl rodilý Pražák, kdežto David pocházel ze Semil. V posledních deseti letech se sem stáhl manželský pár, kde manžel se jmenuje Bohatství a manželka je Moc. Do dalších deseti let to bude skutečné centrum Prahy, a to, co kdysi nechal postavit Karel IV., bude už jen kulisa, Disneyland pro turisty.

Proběhl uličkou a pomalu zvolňoval. Překvapilo ho, kolik je před palácem Mobilie lidí. Bezděky si sáhl do kapsy, jestli nevytrousil pozvánku. Z jejího textu usoudil, že se týká jenom jeho. Byla formulovaná jakoby s obzvláštním zájmem o jeho osobu. Na náměstíčku se shromáždily snad dvě stovky lidí.

Hm, řekl si David, taky dobrý.

Živil se příležitostnými překlady a tlumočnickými a průvodcovskými službami pro agenturu Lingva. Mobilia mu nabídl testování nějakého nového mobilu. To je jasné, řekl si, že mobil bude testovat víc lidí. Čekal bych tak deset, patnáct, ale tady

jich jsou desítky, možná stovky! Postavím se do fronty. Snad se na mě dostane.

Pak si všiml, že se lidé nehýbou. V davu nespatriil žádný ruch, který by svědčil o tom, že by se dav hrnul dovnitř. Ušel dalších deset, patnáct metrů a všiml si, že lidé stojí a dívají se vzhůru. Šel tedy ještě blíž a strnul, když viděl, na co se dívají.

Věž, anténa či rozhledna nebo co to na střeše paláce bylo, měla těsně před špicí kruhový ochoz. Kdo se podíval pozorněji, spatřil úzké kovové schodiště obkružující strukturu věže. A na ochozu někdo stál.

Na tom by nebylo nic divného. Jenže o něco níž, na úpatí věže, taky někdo stál a mával na člověka nahoře na plošině.

Ten nahoře je sebevrah a chce skočit dolů, uvědomil si David a srdce mu zledovatělo.

Ušel dalších dvacet metrů a zastavil se. Před ním už stáli lidé a pozorovali postavu na ochozu věže. Ozvala se siréna. David se otočil a spatřil hasičský vůz. Z dálky uslyšel vřestění sirény, tentokrát pro změnu policejního auta.

V Praze se skáče z Nuselského mostu, připomněl si semilský rodák David Kacer. Pod mostem je dokonce hospoda U Skokana. Jak někdo může volit tak strašnou smrt? I David mnohokrát uvažoval o sebevraždě, asi jako každý mladý člověk. Už jako dítě, když se vztekal na tátu a mámu, si říkal: a já vám umřu. K umření zoufalý byl mnohokrát, ale nikdy neuvažoval o jiné smrti než technické. Zastřelení, ano, to byla vojácká smrt. Sebevražda jedem, to byla smrt filozofů. Ale skok do hlubiny? Co když bych si to rozmyslel hned vteřinu poté, co by moje podrážky opustily zábradlí mostu nebo okraj střechy?

Hasičský vůz přijížděl a dav se před ním rozestupoval. Jel pomalu, teď už tiše, řidič ani nezatrubil, natož aby spustil sirénu. Tichý příjezd asi byl součástí psychologické rutiny.

David nezaváhal a využil toho, že vůz posloužil jako ledoborec, a tak se stalo, že těsně za ním pronikl až na prostranství, které bylo volné.

Sem někam ten ubožák dopadne, když skočí, a lidé se neodvažovali jít blíž. Vytvořili mu hrací plochu pro poslední zápas se smrtí, zápas předem prohraný, a přesto dosti důstojný na to, aby mu byl vyhrazen náležitý ring.

Když se David podíval vzhůru, viděl, jak se nad okrajem střechy

ježí nějaké antény a věž se tyčí vysoko nad nimi. Zesponu ji viděl v perspektivním pohledu zkrácenou, s placičkou nahoře.

Startovní blok smrti.

Z vozu vyskákali hasiči a začali dav zatlačovat dozadu. David se nedal a pokročil ke vchodu. Na pozvánce bylo napsáno, že má přijít v deset, a bylo 9.55.

U vchodu ale stála hráz mužů ve stejnokrojích ochranné služby. Za nimi viděl skrz prosklené dveře nějaké tváře. Mezi nimi vynikal bledý obličej dívky s nápadně střapatými vlasy. Davida nesmyslně napadlo, že se jí postavily hrůzou.

Blbost, okřikl ho vnitřní hlas, jeho věrný průvodce. Nikomu nestojí vlasy hrůzou, to je jen literární klišé. A navíc, stojací vlasy jsou v módě. Nebo byly. Nebo budou, kdo se v tom má dneska vyznat.

Povšiml si, že se dívka na něho dívá. Něco jí projelo obličejem, snad vlna bolesti. Zavřela oči.

Potom dav vykřikl.

David sebou trhnul a podíval se nahoru.

Postavička překročila okraj kovového lívance na špici věže. Chvilku to vypadalo, že visí ve vzduchu, ale i to byl optický klam vyvolaný perspektivním zkreslením. Ten člověk skočil a padá sem, vstupuje do ringu smrti.

Za jekotu davu postava rostla. Narazila na jednu z antén a proti nebi bylo jasně vidět, jak se přelomila v půli a jak z ní vytryskla krev. A pak už byla tady, plesklo to, tomu člověku se rozervalý šaty a vnitřnosti mu vyhrězly v divokém živočišném pohybu, jako kdyby z nebe spadl pytel hadů.

Muži z ochranky vyrazili vpřed.

Ohromený hrůzou zůstal David na místě. Před očima se mu míhali policisté a hasiči a chlapi z ochranky a lidi utíkali sem a tam a on stál a cítil něco teplého na obličejí a bál se na to sáhnout, protože to mohla být krev a to by bylo strašné, kdyby to skutečně byla krev.

Stál a tupě sledoval hemžení kolem sebe. Ani si nevšiml, že jím někdo lomcuje, a teprve když dostal žďuchanec do zad, vzpamatoval se a otočil se.

„Pojďte,“ řekla mu dívka se střapatými vlasy.

Vtáhla ho dovnitř. To sem už běželi další dva chlapi v stejnokrojích ochranky.

„Koukejte vypadnout!“ křikl na Davida jeden.

„To je host,“ řekla ta slečna, „pan Kacer. Ukažte jim pozvánku, pane Kacere.“

Bezděky sáhl do kapsy a vytáhl karton velikost A5.

„To je něco jiného, slečno Crhová. Můžete pokračovat, pane Kacer.“

David se nedokázal pohnout a cvakaly mu zuby.

„Očistím vás,“ řekla slečna Crhová, vytáhla z kapsy svého modrého kostýmu papírový kapesníček a otřela mu čelo.

„Co to bylo?“ zeptal se.

„Nic. Kapka vody,“ řekla a rychle zmačkala kapesník. „Pojďte se mnou. Je to strašné. Ano, strašné. Jsem ráda, že jsem vlastně nic neviděla. Vy jste to viděl?“

„Viděl jsem..., jak letí. Pak narazil a potom spadl. Viděl jsem...“

Zvedl se mu žaludek a zatočila se mu hlava. Podepřela ho.

„To bude dobré,“ řekla. „Je nám líto, že se to stalo a že jste to viděl. Pojďte, napijete se. Odpočínáte si. Tudy se jde k výtahu.“

„Možná budu zvracet.“

„Chápu. Nevadí. Uvolněte se. Dělejte cokoli, abyste se uvolnil.“

„Kdo to byl?“

„Nevím,“ řekla, a to už se před nimi otevíraly dveře výtahu.

„Nějaký ubožák. To se někdy stává.“

„Tady se to stává často?“

„Proboha ne, nikdy se to nestalo a už se to nikdy nestane.

Doufám,“ dodala.

Výtah se rozjel. Po několika vteřinách na displeji vzplanula zelená trojka. Výtah se zastavil a dveře se otevřely.

„Tudy,“ řekla.

Vystoupili do chodby s bělostnými stěnami, s podlahou pokrytou béžovým kobercem. Několik lidí tudy běželo, měli bledé, vyděšené tváře. Dívali se na Davida, pak na slečnu Crhovou.

Ta přikývla.

Ano, on to viděl, znamenalo to gesto.

Ustoupili ke stěně a nechali je projít.

Šli chodbou a minuli automat na pitnou vodu a o něco dál automat na kávu. Na konci chodby se zastavili u dveří s pevnými výplněmi. Všechny ostatní měly výplně skleněné.

Slečna Crhová zaklepala.

„Dále,“ ozval se zevnitř příjemný ženský hlas.

MOBILIA PALACE 12:05 09.02.2007

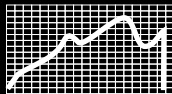
MOBILIA PALACE 12:05 09.02.2007

AURIL VIEW

NEXT FILE

Celkový pohled na palác Mobilia

Palác společnosti Mobilia v pohledu z jeho jižní strany. Ředitelství bylo umístěno v třetím patře. Antennní systém zajišťuje komunikaci s odbočkami Mobilie v Torontu a Sydney.

auril foto

date:

time 00:00:00

zoom: aktivne

file No.0145728-z2

Slečna Crhová otevřela a ustoupila, aby nechala Davida projít. David uviděl místnost s prosklenou protější stěnou.

Udělal krok, překročil práh a díval se při tom na prosklenou stěnu. Napadlo ho, zdali sebevrah letěl tudy. Třeba ho lidé v místnosti zahlédli. Pak se mu zatočila hlava a zvedl žaludek a on začal prudce zvracet.

002

To jsem se teda uved, pomyslel si David, dívaje se na koláč zvratků šířící se na hedvábném koberci z Isfahánu. Díval se na svoje dílo a neodvažoval se zvednout oči, už proto, že se bál pohnout i tím nejmenším svalem, byť by to byl sval oční. Hned se mu začala motat hlava a mohlo se stát, že by po premiéře rychle následovala repríza.

Možná, že by i upadl. Naštěstí ho objala ta dívka, Crhová se jmenovala, a pevně ho přitiskla k sobě. Na paži ucítil dotyk pevného ňadra.

Přišlo mu to legrační. Dívám se na poblitej koberec, pomyslel si, a šmajchluju se s holkou.

„Toto nebylo předpokládáno,“ slyšel David mluvit ženu, která je zvala dále.

Ještě aby jo, pomyslel si David ponuře.

Odvážil se zvednout oči.

Před ním stála žena asi čtyřicetiletá, v tmavomodrém sametovém kostýmu. Kostým slečny recepční ovšem vypadal vedle téhle módní kreace jako montérky. Měla silné kudrnaté vlasy, vyčesané nahoru tak, že připomínaly lví hřívu. Na zlatém řetízku jí visely brýle Bugatti.

Místnost byla veliká, s oknem přes celou protější stěnu. Bylo jím vidět na další skleněné paláce velkých výrobních a obchodních korporací. U okna stála řada stolů s počítači. Zády ke vchodu u nich seděli čtyři muži. Před sebou měli obrovské jednadvacetipalcové ploché monitory EIZO. Usilovně pracovali. Po ploše monitorů plynula čísla jako v úvodu filmu Matrix. Muži pracovali u počítačů. Možná ale, že počítače pracovaly u mužů.

Žena se k nim otočila. Jeden se nakláněl nad mikrofonem interkomu a cosi huhlal, pak se po ženě ohlédl a přikývl.